

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: V. D., narozený dne x. x. x
státní příslušností x
bytem v ČR: x

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne x. x. x č. j. x

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobce v žalobě namítal, že se mu nejedná o pouhou snahu legalizace jeho pobytu, tak jak uvádí žalovaný v napadeném rozhodnutí, ale o snahu ochránit svůj život. V případě svého návratu na Ukrajinu se obával ohrožení svého života z důvodu vnitřního ozbrojeného

konfliktu. Dále pak odkázal na judikaturu k otázce hodnocení věrohodnosti výpovědi žadatele. A závěrem namítal, že správní orgán nezjistil řádně stav věci a nevypořádal se skutečnostmi významnými pro rozhodnutí ve věci a porušil tak základní zásady činnosti správního orgánu, a to § 3, § 2 odst. 4 a § 50 odst. 2 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“)

3. Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasil, neboť dle jeho názoru neprokazují, že by správní orgán v průběhu své činnosti porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu a následně vydal nezákonné či nedostatečně odůvodněné rozhodnutí. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpověď žalobce, shromážděné informace o zemi původu, a na vydané rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, jako správního orgánu, který postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu, a proto na rozdíl od žalobce nepovažoval napadené rozhodnutí za vadné nesprávné či nezákonné. Na podporu svého tvrzení, tedy že žalobci nebude udělena mezinárodní ochrana dle ustanovení zákona o azylu, vycházel z tvrzení, která žalobce uvedl při pohovoru k žádosti a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv. Dále také zohlednil rodinnou, sociální a ekonomickou situaci výše jmenovaného. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
5. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.
6. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 19. 2. 2019 žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany. Ke své žádosti uvedl, že je státním příslušníkem Ukrajiny, ukrajinské národnosti, pravoslavného vyznání a dorozumí se v ukrajinském, ruském a českém jazyce. Není členem žádné politické strany nebo skupiny a nikdy se politicky neangažoval. Je svobodný, bezdětný a ve vlasti naposledy žil v obci x. Na území České republiky poprvé přicestoval v roce 2005, od roku 2013 z území České republiky nevycestoval. Byla mu udělena pracovní víza a žádal o trvalý pobyt, který nezískal. O udělení mezinárodní ochrany žádá poprvé z důvodu, že se na Ukrajině nemá kam vrátit, v České republice pobývá dlouho, má zde přítelkyni a žijí zde obě jeho sestry. V roce 2017 mu bylo zjištěno astma, nárazově se mu špatně dýchá, ale jinak je zdrav.
7. Při pohovoru dne 22. 2. 2019 sdělil, že na Ukrajině žil pouze v místě narození, kde bydlel s rodiči a sestrami. Povoláním je kuchař, ale po dokončení studia nepracoval a v roce 2005 vycestoval do České republiky. Matka žalobce žije v SRN a jeho sestry se svými rodinami žijí v České republice. Na Ukrajině neměl za dobu svého života žádné obtíže. Na otázku, proč nepokračoval v legalizaci svého pobytu v režimu zákona o pobytu cizinců, uvedl, že ve lhůtě, která mu byla stanovena, nesplnil nutné náležitosti a ztratil tak dlouhodobý pobyt. V budoucnu plánuje vyřídit si pracovní vízum a trvalý pobyt. K soukromému životu uvedl, že jeho přítelkyně si vzala hypotéku, ale žijí odděleně, zatím spolu pouze chodí. V České republice by chtěl zůstat, jeho cílem je zde žít. V případě návratu na Ukrajinu by jeho

situace byla špatná, neví, co by tam dělal, protože by neměl práci. O mezinárodní ochranu se rozhodl požádat, protože nevěděl jak jinak území České republiky zůstat a končilo mu výjezdní vízum. Uvažoval, že by se oženil s přítelkyní, aby jako ona získal trvalý pobyt. Na Ukrajině byl naposledy v roce 2013, vyřizoval zde doklady, protože mu byly ukradeny v Praze z auta. Jeho zdravotní stav ho pracovně neomezuje, od roku 2017 s astmatem nemusel navštívit lékaře. Na adrese rodiště ve vlasti je dům, nicméně žalobce neví, kdo je jeho vlastníkem, nikdo tam nežije a je prázdný.

8. Správní spis pak obsahuje pro danou věc tyto podstatné dokumenty: žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 19. 2. 2019, protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 22. 2. 2019, informace Ministerstva zahraničních věcí č. j. 110372/2018-LPTP ze dne 16. 5. 2018, informace Ministerstva zahraničních věcí č. j. 111866/2018-LPTP ze dne 12. 6. 2018, informace OAMP Ukrajina ze dne 25. 4. 2019, žalobou napadené rozhodnutí č. j. OAM-180/ZA-ZA11-K02-2019 ze dne 9. 9. 2019.
9. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
10. Podle ust. § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
11. Podle ust. § 14 zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
12. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
13. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
14. Podle ust. § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců ve znění účinném od 23. 3. 2019, *Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu 1. Albánii, 2. Alžírsko, 3. Austrálii, 4. Bosnu a Hercegovinu, 5. Černou Horu, 6. Ghanu, 7. Gruzii, s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie, 8. Indii, 9. Island, 10. Kanadu, 11. Kosovo, 12. Lichtenštejnsko, 13. Makedonii, 14. Maroko, 15. Moldavsko, s výjimkou Podněstří, 16. Mongolsko, 17. Norsko, 18. Nový Zéland, 19. Senegal, 20. Spojené státy americké, 21. Srbsko, 22. Švýcarsko, 23. Tunisko, 24. Ukrajinu, s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů.*

15. Soud úvodem připomíná, že pouhý výčet zákonných ustanovení, které měl žalovaný dle žalobce porušit, nelze považovat za žalobní body (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018 č. j. 6 Azs 88/2018-38, kde je s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005 - 58 uvedeno, že výčet zákonných ustanovení, s nimiž má být napadené rozhodnutí dle názoru žalobce v rozporu, nelze považovat za žalobní body).
16. Městský soud v Praze má za to, že žalovaný řádně posoudil všechna tvrzení žalobce učiněná v průběhu správního řízení a svůj závěr v napadeném rozhodnutí podrobně odůvodnil. Žalovaný se vypořádal s vyjádřeními žalobce jak ohledně toho, že se na Ukrajině nemá kam vrátit, tak toho, že má na území České republiky přítelkyni a i se skutečností, že na území republiky navštěvuje lékaře. S posouzením žalovaného se zdejší soud ztotožňuje a odkazuje na něj.
17. Žalovaný se na str. 3 až 5 napadeného rozhodnutí podrobně zabýval tím, zda jsou dány důvody pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Vyjádřil se ke všem skutečnostem, které žalobce uvedl při svém pohovoru, k důvodům, pro které podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Uzavřel, že nebylo zjištěno, že by žalobce byl ve své vlasti pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo že by měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Městský soud v Praze se s hodnocením žalovaného ztotožňuje a plně na něj odkazuje. Žalovaný v napadeném rozhodnutí správně uvádí, že *„Žadatel naposledy opustil Ukrajinu před šesti lety a v zemi původu neměl žádné problémy. Správní orgán v odkazu na výše odůvodněné konstatuje, že jmenovaný využil výjimečný institut mezinárodní ochrany jako legalizační prostředek svého dalšího pobytu na území ČR.“*
18. Obecná východiska soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu shrnul Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku ze dne 21. 3. 2018 č. j. 6 Azs 6/2018-33: *„Podle § 14 zákona o azylu lze azyl z humanitárních důvodů udělit v případě hodném zvláštního zřetele. Nejvyšší správní soud připomíná, že citované ustanovení v sobě kombinuje neurčitý právní pojem „případ hodný zvláštního zřetele“, jehož výklad ze strany žalovaného podléhá soudnímu přezkumu v plném rozsahu, a správní uvážení žalovaného odrážející skutečnost, že ani v případě hodném zvláštního zřetele není žalovaný povinen humanitární azyl udělit, bude-li respektovat příslušné mantinely pro svou diskreci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. května 2004, č. j. 5 Azs 60/2004 - 72, č. 375/2004 Sb. NSS). V případě stěžovatele přitom žalovaný vůbec neshledal důvod hodný zvláštního zřetele, bez něhož je jeho správní vyloučení ohledně udělení humanitárního azylu vyloučeno. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Jak Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 11. března 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, „smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“*

19. Žalovaný se na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí vypořádal též s tím, zda byly splněny podmínky pro udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu. Uvedl, že žalobce je zdravý muž v produktivním věku, finančně zajištěný a bez pevných rodinných závazků. Jediné zdravotní omezení se projevuje zhoršeným dýcháním v pylové sezoně z důvodu jeho astmatu, po залечení se jeho stav zlepšil a od roku 2017 nebyl nucen podstoupit další lékařské vyšetření ani jinou léčbu. V průběhu řízení žalovaný neuvedl ani žádné skutečnosti, které by mu bránily ve zpětné integraci na ukrajinský pracovní trh. S ohledem na uvedené žalovaný konstatoval, že neshledal, že by v případě žalobce byly dány skutečnosti, pro které by bylo namíste udělit humanitární azyl podle ust. § 14 zákona o azylu. Městský soud v Praze považuje učiněné hodnocení za dostatečné, dodává, že v případě žalobce nebyl naplněn neurčitý právní pojem „v případě hodném zvláštního zřetele“, aby mohl být otevřen prostor pro správní uvážení žalovaného, zda humanitární azyl udělit, či nikoliv.
20. Žalovaný se na str. 7 napadeného rozhodnutí zabýval tím, zda jsou dány důvody pro udělení doplňkové ochrany. Pokud jde o důvod pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. a) zákona o azylu, z informace OAMP Ukrajina – Situace v zemi, ze dne 25. 4. 2019 vyplývá, že ukrajinský právní systém neumožňuje udělit trest smrti za žádný trestný čin.
21. Co se týče důvodu pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu, žalovaný poukázal na to, že žalobce dle svých sdělení neměl ve své vlasti problémy se státními orgány či bezpečnostními složkami v míře odpovídající mučení či nelidskému a ponižujícímu zacházení či trestání, neuvedl ani žádné jiné skutečnosti, ze kterých by bylo možné dospět k závěru, že by mu v případě návratu na Ukrajinu reálně hrozilo nebezpečí vážné újmy. Žalovaný poukázal na skutečný záměr žalobce, kdy si tento chtěl legalizovat podanou žádostí pobyt na území České republiky, v době kdy ztratil dlouhodobý pobyt. Neshledal tedy, že byly naplněny důvody pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu.
22. Pokud jde o otázku, zda jsou v posuzované věci důvodné obavy, že by žalobci hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy spočívající v mučení nebo nelidském či ponižujícím zacházení nebo trestání, či vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti v důsledku svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu [ust. § 14a odst. 1, 2 písm. b) a c) zákona o azylu], žalobce nedoložil v průběhu správního řízení jakékoliv problémy s ukrajinskými státními orgány či bezpečnostními složkami, které by ve vlasti před svým odchodem měl, nebyl v zemi původu trestně stíhán, z Ukrajiny vycestoval zcela legálně a bez problémů. Dle informací, které si obstaral žalovaný, nic nenásvědčuje ani tomu, že by žalobce byl v případě svého návratu do vlasti jakkoliv postižen za svoji azylovou žádost v zahraničí. Zabýval se i bezpečnostní situací na Ukrajině (ozbrojený konflikt probíhá pouze v Doněcké a Luhanské oblasti), k čemuž shromáždil dostatek podkladů. Nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo nebezpečí vážné újmy. S hodnocením žalovaného Městský soud v Praze souhlasí, považuje ho za dostatečné a zcela přezkoumatelné.
23. Zdejší soud dále odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který se situací na Ukrajině opakovaně zabýval, např. v usnesení ze dne 18. 4. 2019 č. j. 9 Azs 410/2018-38 uvedl: „K bezpečnostní situaci na Ukrajině NSS opakovaně konstatoval, že „na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti

na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“ (viz usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, dále srov. např. usnesení ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015 - 28; ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015 - 69; ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 - 31; a ze dne 21. 2. 2019, č. j. 4 Azs 411/2018 - 26). Ozbrojený konflikt je navíc dlouhodobě omezen na Doněckou a Luhanskou oblast, zbytek země je plně pod kontrolou ukrajinské vlády.“ V posuzované věci je třeba zdůraznit, že žalobce na Ukrajině naposledy žil v obci x, nacházející se v Ivanofrankivské oblasti na západě Ukrajiny. Existenci skutečného nebezpečí vážné újmy nelze dle názoru soudu vyvozovat ani z tvrzení žalobce, že jeho vrstevníci jsou nasazeni ve válečném konfliktu. Nebyly tak dány důvody pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. b) a c) zákona o azylu.

24. Městský soud v Praze má dále za to, že vycestování žalobce nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky České republiky, nebyl tak naplněn ani důvod pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu. S ohledem na zjištění učiněná ve správním řízení a na tvrzení žalobce nepředstavuje neudělení mezinárodní ochrany ani nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života. Ostatně ani žalobce v žalobě nic takového netvrdil ani neprokázal.
25. Městský soud v Praze považuje dané odůvodnění za dostatečné a přezkoumatelné, ztotožňuje se s ním a plně na něj odkazuje.
26. Zdejší soud uzavírá, že v případě žalobce neshledal naplnění žádného z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se zabýval skutečnostmi, jež v průběhu správního řízení vyšly najevo, jakož i tvrzeními žalobce. Při posouzení všech těchto skutečností došel soud k závěru, že správní orgán nikterak nepochybil ani během provádění správního řízení ani při vydání napadeného rozhodnutí, které bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (ust. § 3 správního řádu). Žalovaný rovněž dostatečně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (ust. § 68 odst. 3 správního řádu). Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu.
27. Žalovaný se dostatečným a přezkoumatelným způsobem zabýval i tím, zda jsou v případě žalobce dány důvody pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu (srov. str. 7 až 8 napadeného rozhodnutí). Pokud jde o splnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. a) zákona o azylu, žalovaný konstatoval, že ukrajinský právní systém neumožňuje udělit trest smrti za žádný trestný čin. Co se týče důvodu pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu, poznamenal, že žalobce neměl ve vlasti žádné problémy se státními orgány či bezpečnostními složkami v míře odpovídající mučení či nelidskému zacházení či trestání, neuvedl ani žádné jiné skutečnosti, dokazující, že konkrétně jemu v případě návratu do vlasti reálně hrozilo v současné době přímé a bezprostřední nebezpečí takového jednání ze strany státních orgánů země. Ze shromážděných zpráv o situaci na Ukrajině nelze předpokládat, že by byl žalobce po návratu do vlasti za svůj pobyt v zahraničí jakkoliv postihován či ohrožen nebezpečím vážné újmy. Na Ukrajině neprobíhá „totální konflikt“, který by mohl žalobce ohrozit na životě či lidské důstojnosti, žalovaný tak neshledal důvod pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu. Žalovaný nedospěl k závěru, že by případné vycestování žalobce bylo v rozporu

s mezinárodními závazky České republiky [ust. § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu]. Zdejší soud se s tímto posouzením ztotožňuje a odkazuje na něj.

28. Vzhledem k tomu, že žalobce nepodal žádost o udělení mezinárodní ochrany bezprostředně po vstupu na území České republiky, tak podle zdejšího soudu z okolností případu plyne, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany účelově, veden především snahou o legalizaci svého pobytu v České republice. Soud především upozorňuje na to, že žalobce pobýval na území České republiky s přestávkami od roku 2005, o mezinárodní ochranu požádal až poté, co kvůli své vlastní chybě přišel o dlouhodobý pobyt. Dále v této souvislosti Městský soud v Praze odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2018 č. j. 9 Azs 397/2017-66, ve kterém kasační soud uvedl: *„Důvodem, pro který stěžovatel požádal o mezinárodní ochranu, je jednoznačně snaha o legalizaci pobytu na území České republiky. O mezinárodní ochranu totiž požádal, až v době, kdy mu reálně brozilo vycestování. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005 - 43, vyslovil, že „[i]nstitut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu) a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu. Udělení azylu lze aplikovat pouze v omezeném počtu případů ve smyslu zákonem stanovených podmínek. Legalizace pobytu se záměrem vyhnout se případným nepříznivým důsledkům nezákonného pobytu na území ČR není v žádném případě důvodem pro mezinárodní ochranu formou azylu.“ K obdobným závěrům dospěl také v rozhodnutích ze dne 19. 10. 2006, č. j. 7 Azs 234/2005 – 48; ze dne 12. 10. 2006, č. j. 6 Azs 297/2005 – 53; nebo ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 – 69.“*
29. Zdejší soud je toho názoru, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí vyjádřil ke všem tvrzením žalobce učiněným v průběhu správního řízení. Žalobce jasně deklaroval, že by v zemi původu nenašel práci a naopak v České republice si dobře vydělá. Z uvedeného je zřejmé, že žalobce opustil svou vlast také z ekonomických důvodů. Ekonomické potíže v zemi původu však nemohou být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Městský soud v Praze odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, který např. v usnesení ze dne 27. 5. 2020 č. j. 2 Azs 8/2019-35 konstatoval: *„Důvodem pro udělení mezinárodní ochrany nemohou být ekonomické důvody. Institut azylu tedy nemůže být nástrojem k řešení nepříznivé ekonomické situace žadatele či jeho rodiny. (viz např. rozsudky ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003-43, či ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003–65).“* Soud podotýká, že špatná ekonomická situace v zemi původu žadatele o mezinárodní ochranu dopadá stejně na všechny občany a není důvodem pro udělení žádné z forem mezinárodní ochrany.
30. Žalobcem odkazovaná judikatura je pro danou věc zjevně bez významu, a proto se s ní Městský soud v Praze dále nezabýval.
31. Městský soud v Praze shledal, že žalovaný řádně zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Za tímto účelem provedl s žalobcem pohovor, při kterém mu umožnil sdělit všechny podstatné skutečnosti týkající se zejména důvodů podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, opuštění vlasti a jeho života na Ukrajině. Žalovaný také shromáždil dostatek aktuálních a relevantních informací o zemi žalobcova původu. Zjišťovány byly jak skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, tak okolnosti hovořící v jeho neprospěch (ust. § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu). Dále zdejší soud konstatuje, že v případě žalobce neshledal naplnění žádného z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se zabýval skutečnostmi, jež v průběhu správního řízení vyšly najevo, jakož i tvrzeními žalobce. Při posouzení všech těchto skutečností došel soud k závěru, že správní orgán

nikterak nepochybil ani během provádění správního řízení, ani při vydání napadeného rozhodnutí, které bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (ust. § 3 správního řádu). Žalovaný rovněž dostatečně a přezkoumatelným způsobem odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (ust. § 68 odst. 3 správního řádu) a přijaté jím přijaté řešení je v souladu s veřejným zájmem a odpovídá okolnostem daného případu. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu.

32. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
33. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 27. ledna 2021

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně